

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3469/06
29.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене Војне поште 1084 Београд, ради поништаја решења Уп-2 бр. 237-2/2006 од 13.06.2006. године, у правној ствари накнаде за неискоришћени годишњи одмор, у нејавној седници већа одржаној дана 29.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1084 Београд Уп-2 бр. 237-2/2006 од 13.06.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против закључка Војне поште 1092 Крагујевац Уп-1 број 181-8/2005 од 03.05.2006. године, а којим је одбачен његов захтев за признавање права на накнаду за неискоришћени годишњи одмор за 2004. годину, због формалних недостатака који спречавају поступање по поднетом захтеву.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да сматра да је повређен закон на његову штету када је у коначном одбачен захтев за исплату накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2004. годину, због формалних недостатака. Наиме, тражену документацију на захтев првостепеног органа није био у могућности да достави, јер су управо у то време поновно били колективни годишњи одмори и било је одсутно службено лице које је требало да потпише тражену документацију, а о чему је благовремено обавестио надлежни првостепени орган. Посебно истиче да сматра да у свему испуњава услове за признавање права на тражену накнаду, обзиром да се у том периоду налазио на боловању због прелома руке на редовном часу физичког васпитања на спортском терену __. Предлаже да Врховни суд Србије уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у датом одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Врховни суд Србије тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, те целокупних списа ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и образложењу оспореног решења захтев тужиоца за признавање права на накнаду за неискоришћени годишњи одмор за 2004. годину поднет 15.07.2005. године одбачен је због формалних недостатака које спречавају поступање по том поднеску, јер тужилац у остављеном року није отклонио уочене недостатке по захтевима првостепеног органа од 27.07.2005. године, 20.09.2005. године, те 10.11.2005. године, а којима је тражено да достави потврду Војне поште 2977-1 Београд и потврду Војне поште 1092 Крагујевац, да није искористио годишњи одмор за 2004. годину, те да се изјасни да ли је и када тражио да искористи годишњи одмор за 2004. годину, да ли постоји писани доказ о томе, па ако постоји да ли поседује тај доказ или се он налази код неког другог лица, при чему је упозорен да ће његов захтев бити одбачен, у складу са одредбом чл. 58. ст. 2. Закона о општем управном поступку, уколико у остављеном року не поступи по тражењу првостепеног органа. Одлучујући у поступку по жалби против наведеног закључка првостепеног органа од 03.05.2006. године, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, наводећи да из списа предмета и ожалбеног закључка није јасно какве формалне недостатке има захтев тужиоца, али је неспорно да није у одређеном року поднео тражене доказе за које је првостепени орган сматрао да представљају одлучне чињенице у поступку решавања управне ствари, па је у складу са одредбом чл. 58. ст. 2. Закона, јасно да је у првостепеном поступку било недостатака, али да нису имали утицаја на другачије решење правне ствари, те је сходно изнетом нашао да побијаним закључком није повређен закон на штету тужиоца, због чега је оспореним решењем одбио жалбу, као неосновану.

Одредбом чл. 58. ст. 1. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01), прописано је ако поднесак садржи неки формални недостатак који спречава поступање по поднеску, или ако је неразумљив или непотпун, орган који је примио такав поднесак учиниће све што треба да се недостаци отклоне и одредиће подносиоцу рок у коме је дужан да то учини, док је одредбом ст. 2. истог члана прописано да ако подносилац отклони недостатке у одређеном року сматраће се да је поднесак био од почетка уредан, а ако не отклони недостатке у одређеном року, па се услед тога не може поступати по поднеску, орган ће одлучити о одбаченим доказима поднеска.

поднеску, орган не закључком одоацити такав поднесак.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да је тим решењем повређен закон на штету тужиоца, јер је у поступку који је претходио његовом доношењу учињена повреда правила поступања прописана одредбом чл. 58. Закона о општем управном поступку, а која је према налажењу суда од битног утицаја на правилност и законитост одлучивања у овој управно-правној ствари. Наиме из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је првостепени орган од тужиоца тражио отклањање формалних недостатака поднетог захтева, позивајући га да у остављеном року достави тражене доказе да у 2004. години због потреба службе није био у могућности да искористи припадајући годишњи одмор за 2004. годину, за који је тражио накнаду. Код оваквог стања ове управно-правне ствари првостепени орган није могао да одбаци поднесак тужиоца, као неуредан, јер, према правном схватању Врховног суда Србије, а сходно цитираној одредби чл. 58. Закона о општем управном поступку, ако странка није у накнадно одређеном року поднела доказе, орган не може због тога одбацити захтев као да није поднесен, него је дужан да настави поступак и да у складу са правилима поступка и према материјалном пропису реши управну ствар, која је предмет поступка. Како тужени орган оспореним решењем није отклонио повреде правила поступања учињене у поступку пред првостепеним органом и сам је оспореним решењем повредио правила поступка од утицаја на законитост решавања ове управно-правне ствари.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде. У поновном поступку тужени орган дужан је отклонити учињене повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, те о изјављеној жалби донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се правног схватања и примедба суда у погледу поступка изнетих у пресуди, које су за њега обавезне у смислу чл. 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 29.11.2007. године, У. 3469/06

Записничар Председник већа - судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК